

Prolog:

První rána

Byla temná, bezměsíčná noc. Vichřice skučela a rvala větve v korunách stromů. Stařec dokulhal k oknu a sledoval spoušť, kterou dokázal vítr udělat ve větvích starých vrb za jedinou strašnou noc.

Náhle bez varování se v křeči sesunul k zemi. Doplazil se zpět k posteli a vyškrábal se na ní. Ztěžka oddechoval a čekal, dokud bolest nepřešla. Musím jí to předat, pomyslel si. Brzo, už velmi brzo to té ženě dám.

Dveře jeho pokoje se tiše otevřely. Dovnitř vešla malá holčička, možná osmiletá, v dlouhé bílé košili. V levé ruce držela hořící svíčku a na krku se jí houpal stříbrný křížek.

„Proč nespíš, dědečku?“ zeptala se s dětskou upřímností.

„A proč nespíš ty?“ odpověděl jí stařec otázkou a pokynul jí, aby si sedla. Váhala, ale nakonec se posadila na postel vedle něho.

„Ta bouřka mě budí,“ prohlásila.

„Mě taky,“ stařec se usmál, jakoby doufal, že se mu podaří zakrýt bolestivý výraz, který měla ještě stále jeho tvář vtisknutý někde uvnitř, „a proč myslíš, že to tvojí maminku taky nevzbudí?“

„Nevím,“ dívenka prudce rozhodila rukama, „dědečku, říkala jsem mamince, že jsi mi vyprávěl ty strašidelné pohádky a ona mi zakázala sem za tebou chodit.“

„Co přesně ti říkala?“ stařec se zamračil.

„Říkala, že jsi starý blázen a že už ti zakázala plést mi hlavu těmi povídkami. Ale dědečku, že jí neposlechneš, že mi budeš vyprávět zase další pohádku?“

„Ne, ne. To nemůžu, když si to tvoje maminka nepřeje. A taky by to byl úplně poslední příběh a na konce jsi ty ještě pořád malá.“

„Ale dědečku,“ dívenka vyskočila z postele a vztyčila ruce do výšky, „já už nejsem malá, vyrostla jsem!“

„Já vím, já vím mé dítě. A teď se zase posa...“ nedořekl.

Z venku se ozvalo ohlušující zahřmění. Stařec i jeho vnučka se oba chytli za hlavu. Ta scéna trvala jenom okamžik a o to byla děsivější. Hrom odezněl. Stařec teď pozoroval podlahu mezi svýma nohama. Dívenka se opatrně posadila vedle něj.

„Něco se stalo, dědečku,“ to nebyla otázka.

„Stalo se něco, co jsem nečekal. Nevěděl jsem, že udeří tak brzo,“ mumlal stařec. Zdálo se, že mluví víc k sobě, než k vnučce. Dívenka se na něj zkoumavě dívala.

„Dědečku...“ nestačila už dokončit větu.

„Tvoje matka!“ stařec téměř vykřikl, „musíme se za ní jít podívat a hned.“

Seběhli ze schodů. Ta malá místnůstka byla hned za kuchyní. Stařec se vbelhal dovnitř první.

Uviděl bílé tělo ležet na posteli. Nemusel ani zkoušet tep. Rychle zavřel dveře a chytil dívenku za drobná ramínka.

„Teď musíš být statečná,“ řekl. Ani neplakala, když jí to sdělil. Neplakala už nikdy. Dítě bez slz. Dítě bez lítosti. Dítě bez srdce. Dítě bez lásky... Takhle jí začali říkat obyvatelé vesnice. Její matku pohřbili na místním hřbitově. A dívenka se svým dědečkem se začali úplně stranit ostatních vesničanů. Nikomu nebylo známo, z čeho žijí, nebo jak žijí. Několik lidí dokonce tvrdilo, že už jsou oba mrtví, ale nikdo nenašel odvahu se k jejich domu byť jen přiblížit, natož vstoupit dovnitř. A tak uplynulo dvacet let.

Kapitola 1.:

Hlupáci hrdinové

„Hej, ty tam!“ Roksy nereagoval. Neměl náladu na hádku, nebo dokonce rvačku s opilcem. Neměl náladu skoro na nic, co by neznamenal peníze. Kromě toho se tu chtěl aspoň na zbytek léta usadit. Tohle prostě neměl zapotřebí.

„Tak otoč se na mě, když s tebou mluvím,“ Roksy se neotočil, ale opilec mu už začínal jít na nervy. Barman za pultem si asi všiml jeho výrazu, protože automaticky zajel rukou pod bar pult. Roksy věděl, že v ní sevřel obušek.

„Sakra mam ti to opakovat, nebo co?“ Roksy se otočil.

„Co chceš?“ Muž byl opilý, ale ne zase tolik, aby si nevšiml jeho očí. Znejistěl.

„Já...já...asi nic, pane.“

„Tak už neotravuj,“ Roksy se otočil zpět ke svému pivu.

„Hele, ty!“ Roksy se otočil zpátky. Tenhle muž se sotva držel na nohou, „právě si urazil mého bráchu. Omluv se mu.“

„Ne,“ Roksy se začal znovu věnovat svému pivu. Když mu na rameno dopadla ruka velká, jako lopata bleskurychle se vysmekl. To kouzlo si připravil už před tím. Ze špičky ukazováčku pravé ruky mu vytryskl záblesk zeleného světla. Omráčený opilec se sesunul k zemi.

„Čarodějník!“ vykřikl hospodský, „Sakra! Chyťte...“ a pak nastalo naprosté ticho. Všichni hosté i hospodský a služka zůstali stát uprostřed pohybu.

Za tohle já nemůžu, pomyslel si vyděšeně Roksy, tohle bych nikdy nedokázal, ledaže...

„Je tu ještě někdo?“

„Co bys dělal v případě, že by se ozvalo ‘Ne, nikdo tu není’?“ žena, dosud sedící nehybně v koutě se pohnula, „Tak dobře,“ povzddechla si, „Já jsem Raia. A ty?“

„Já...jsem Roksy,“ příjemně se na něj usmála.

„Takže máš taky úchylný jméno na R?“ když neodpovídal, zvedla se, došla k němu a dodala, „vypadneme odsud. Držet je všechny takhle je...“ na okamžik zaváhala, „...poněkud únavné.“
Poněkud únavné? Poněkud únavné! Roksy věděl, že by ho zabilo, kdyby se jenom pokusil zastavit v čase jediného člověka na pár sekund, a tahle žena...tahle ženská držela mimo čas přeplněnou hospodu už nejméně tři minuty. Právě, když dospěl v myšlenkách až sem, Raia ho popadla za loket a vyvlekla ze dveří ven.

Těsně po tom, co jimi proběhli ven, by náhodný pozorovatel mohl sledovat, jak se celá hospoda dává znovu do pohybu.

„...ho!“ vykřikl hospodský. Bylo slyšet třesnutí rozbitého skla. Když doběhli za roh, do stěny domu, kolem které právě zahnuli, se dramaticky zabodl šíp.

Běželi dál temnou uličkou a na příští křižovatce to vzali do prava. Roksyho nohy, které už dlouho nebyly nucené k tak rychlému běhu vypověděly svému pánovi poslušnost. Na okamžik se zastavil a opřel zády o zeď, aby nabral dech. Raia ho napodobila.

„Kdo, sakra, jsi?“ zeptal se a sotva popadal dech. Raia nic neříkala, jenom zvedla ruku. Na prsteníčku měla navlečený prstýnek se znázorněným kvítkem bouřky, drobné modré květiny, která rostla všude, jako plevel, „To si ze mě děláš...“ začal Roksy, protože věděl přesně, co to znamená, ale nedokončil, protože ho znovu popadla za ruku a táhla za sebou do kopce.

Nevypadala, že by nějak zvlášť pospíchala, ale radši už se ničemu nedivil. Mířili k jedinému domu široko daleko. Stál na malé vyvýšenině a byl tak od svých sousedů oddělený nejen řídkým lesíkem, ale i terénem.

Když probíhali mezi prvními stromy, do kmenu nad Roksyho hlavou se zabodl další šíp. Na kratičký okamžik se ohlédl. A hned potom věděl, že toho bude až do konce života – pravděpodobně velice brzkého konce - litovat.

Byl to dav. Takhle velký dav ho ještě nikdy nehonil. Měli vidle a kosy a – Roksy zasténal – měli i pochodně. Pochodně ve tři odpoledne. V létě.

Nikdy se nepovažoval za hrdinu. Stačilo být prostě chytřejší, než dav – a to nebylo nijak složité - a nikdy se mu nic nestalo. Jenom jednou na něj vytáhli vidle. A ... no ano ten sedlák sice vypadal, že je složený více, než ze dvou lidí, ale jako dav se počítat nedal. Ale ještě nikdy si na něj nikdo nepřinesl pochodně.

Proběhli lesíkem. Nikde nebylo vidět ani slyšet ani živáčka. Ptáci nezpívali, srnky se pokojně nepásly a už vůbec tu nezurčela voda, protože dobrý zdroj vody se zdál, jako jediný rozumný důvod, proč stavět dům na takovém místě.

Roksy ani nezpomalil, jenom se vši silou opřel do dveří, vyrazil je ramenem a vtáhl Raiu dovnitř. Teď se v tom vezli spolu. Ať už chtěl, nebo ne.

„To bylo chytré.“ Poznamenala uštěpačně, když vyhlíželi ven otvorem, který způsobili, „A jak chceš teď zavřít?“

„Co já vím,“ Roksyho ta nevinná otázka nazlobila, „Co kdybys zase něco pro změnu udělala ty?“ Raia už ho předběhla a rychlým pohledem odborníka přejížděla vyražené panty.

„To půjde,“ zamumlala si pro sebe, „Jen potřebuju ty dveře.“

„Šlapeš po nich,“ začínala ho opravdu rozčilovat a hned jí to taky vyčetl.

„Fajn.“ Usmála se a přesunula se kousek do strany, „A teď postav ty dveře do rámu. Ale rychle,“ dodala, když se Roksy shýbnul, „Už jsou skoro tady.“

Dveře byly těžké a neuvěřitelně páchly zatuchlinou. Opřel je o rám a rychle ustoupil. Raia vyslala ze špiček prstů pravé ruky červený záblesk.

Dveře s tichým cvaknutím zapadly na svoje místo, nehlukně se zavřely a závora na jejich vnitřní straně zapadla. Roksymu začalo pískat v uších. Už to samo o sobě nebylo dobré znamení. A pak se Raia zhroutila na zem.

„Raio!“ přiklekl si k ní, „Je ti něco? Bylo toho kouzlení na tebe moc?“

„Ne!“ zasténala, „Nikdy není moc. Ale tenhle dům je... je vstupem.“

„Vstupem k čemu?“ dožadoval se odpovědi a pomáhal jí posadit se. Věděl to však ještě dřív, než to řekla.

„Vstupem Tam.“ A Roksy téměř slyšel to velké T.